

Petőcz András

AZ ÉJSZAKA CSODÁI

Weöres Sándornak

A város, a város!

Ezer szürke épület:
a hazabotorkáló szomszéd arcára
kiül a rémület,
a holdfény csendben betakar,
a kutya utolsót vakar,
és a szélben lombsuhogás,
mint annyi minden más,
vadgesztenye-potyogás,
messziről vacsorafazék-rottyogás
hallik az éji ősz csendjébe bújva...

Felsejlik újra meg újra.

Közben pedig jön, aki nekünk is üzen,
keresztüllépve az esti lábvizen,
nem éppen vaktában,
nem miként egy bálban,
a házbizalmi úr, bizonyos Telkes,
aki – egyébként – a szomszédos lakás
úrnőjébe szerelmes,
és titokban mindig azt lesi,
miként is jelezze neki,
hogy a takarítási pénzzel
nem számolt még el,
szóval ő is érkezik az éjben,
s ellazulva a tévéüvöltözésben,
azt mondja, *eljött az éjfel,*
pihenjünk tehát a sötét sűrűséggel.

Alszik most minden.

A hírneves Tóth Gyula is,
aki minisztériumi tisztviselő,
és nem épp egy szaki,
vagyis nem éppen vízvezeték-szerelő,
még ő is alszik – hallani
tétova horkantásait.

Álmában is nagyokat zabál,
felzeng az otthona, a Vár,
az egész első kerület,
nagyúri felségterület,
szinte dübörög az éjszakában
mert a Tóth úr „szuszog” –
és ez a „szuszogás”,
mint másol a puskaropogás...

Aludnék én, ha velem lennél,
Kicsinyke Asszonyom, Kicsinyke Lány,
jőjj ide, elringatlak én,
szíves-boros-különös ifjú vén-legény,
nem kell ide buta lakat,
velünk sikít a virradat.

Közben meg sétál az utcánkban a bolond,
aki sokat beszél, de semmit se mond,
alvó lélek a pókfonálon libeg,
azt kérdi, hogy őt ki szeretgeti meg,
és a házból is az Ibi néni
mindig csak azt nézi,
jön-e már egy betörő,
merthogy őt rettegi ő,
s ezért is várja...

Így készül az elmúlásra.

Né, má, né, má, hogy sűrög a néni!
Tisztay néni, alig győzöm nézni,
nem épp az teszi, hogy éjfélkor is varr?
A varrógépe csendes, senkit nem zavar,

de miért is igyekeznek ily késői órán?
Nem elég a nyugdíj, sok tán
a közös költség?

És nézzék!
A házak tetején az a macska,
nem is olyan csacska,
hogy domborít,
a Holdra vicsorít,
nem tud aludni ez a cirnos,
ez a kicsi kis cicus,
tűnj el innen, te, huss! huss!
föl a légből visz az út,
tág a lég, tág az út,
tág a lég, tág az út,
hozd az örömet, hozd a bút,
hozd az örömet, hozd a bút,
huss! huss!

Egyre kacifántosabb már minden,
működik a kacifánt,
dorombol az elefánt,
az éjszaka álomba ránt,
álomba ránt,
és a sötétben az ördögök,
cipelnek valami döngőt,
s az egész egy nagy karnevál:
áll az éjszakai bál.

Sűrű minden, kavarog,
táncolódnak, és mulatnak,
ezernyi arc kérdezi, hogy
mit akarsz, mit akarsz,
és a békák kuruttyolnak,
a boszorkák kárognak,
egyre mondják, *milyen kár!*
Fennakadsz te, szép betyár!
S minden olyan ismeretlen...

Telkes úr már nem néz tévét,
szeme csukva, úgy mozog,
mint valami kis pocok,
csak befelé figyel...
Így múlik el, így múlik el.

Jaj, nekünk! Az éjszaka...

Még szerencse, hogy jön a hajnal,
tán épp szerelmi viharral,
és megtisztít mindent szépen,
szőke hajjal, nagy kevélyen
csörömpöl a reggel, száll a fény...

Az éji fura micsodát
ketten láttuk.

S repültünk az éjen át.

Credo, 2013/4.